

Sygn. akt: I C 238/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lipca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Biskupcu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Andrzej Łotowski
Protokolant:	stażysta Natalia Zabłocka

po rozpoznaniu w dniu 28 czerwca 2016 r. w Biskupcu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **sp. z o. o. z siedzibą w S.**

przeciwko H. W.

o zapłatę

Oddala powództwo.

UZASADNIENIE

do wyroku z dnia 08 lipca 2016r.

Pozwem z dnia 08 marca 2016r. (data prezentaty biura podawczego tut. Sądu) pełnomocnik powoda (...) Sp. z.o.o. z siedzibą w S. wyniósł o orzeczenie nakazem zapłaty, że pozwani H. W. i W. W. (1) mają zapłacić solidarnie powodowi kwotę 2 135,66zł wraz z odsetkami umownymi naliczanymi według zmiennej stopy procentowej stanowiącej czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, nie wyższej jednak niż dwukrotność sumy stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych (odsetki maksymalne za opóźnienie), od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie od pozwanych solidarnie na jego rzecz kosztów postępowania wg norm przepisanych, a także kosztów zastępstwa procesowego. Zasądzenie od pozwanych na rzecz powoda solidarnie kosztów postępowania wg norm przepisanych, w tym opłaty w kwocie 107,00 zł; kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 1 200,00 zł; opłaty od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł; kosztów wniosku do Urzędu Miasta i Gminy w wysokości 48,00 zł, na co składa się koszt wniosku - 31,00 zł oraz 17,00 zł opłaty od pełnomocnictwa; kosztów wniosków do Urzędu Stanu Cywilnego w wysokości 117,00 zł, na co składa się koszt wniosków – 66,00 zł oraz 51,00 zł opłaty od pełnomocnictwa; kosztów wniosku do Sądu z zapytaniem o postępowanie spadkowe – 17,00 zł; kosztów wniosku o zawezwanie do próby ugodowej w wysokości 57,00 zł, na co składa się koszt wniosku – 40,00 zł oraz 17,00 zł opłaty kancelaryjnej.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda podał, iż jest nabywcą wierzytelności wynikającej z umowy pożyczki o nr (...) z dnia 15.12.2011 r. Przedmiotowa wierzytelność stanowi sumę kapitału udzielonej przez (...) pożyczki, odsetek karnych naliczonych od: niespłaconych rat kapitałowych oraz po dniu wymagalności roszczenia, od całości niespłaconego kapitału pożyczki. Zgodnie z treścią umowy z dnia 15.12.2011 r. zawartej pomiędzy zbywcą

wierzytelności a W. Z., pożyczka została udzielona na kwotę 1 200,00 zł. Zgodnie z umową przedmiotowa pożyczka miała być zwrócona w miesięcznych ratach. Pełnomocnik powoda podał, iż w przypadku powstania zadłużenia przeterminowanego, a takie ma miejsce zgodnie z Regulaminem (...) z chwilą niespłacenia kredytu lub jego raty w terminie, dokonywane przez pożyczkobiorców wpłaty są zaliczane przede wszystkim na pokrycie odsetek i kosztów, a dopiero w dalszej kolejności kapitał pożyczki. Na podstawie Regulaminu (...) w skład niespłaconej należności z tytułu umowy pożyczki wchodzi także koszty windykacji w tym opłaty za upomnienia oraz wezwania do zapłaty. Nadto podniósł, iż w okresie obowiązywania umowy, jak i po jej wymagalności pożyczkodawca, zgodnie z umową uprawniony był do naliczania odsetek karnych w wysokości określonej Uchwałą Zarządu (...). Na dzień zawarcia umowy pożyczki wysokość odsetek karnych wynosiła od dnia 01.07.2011 r. 24%, z kolei od dnia 10.05.2012 r. wysokość umownych odsetek karnych została określona na poziomie czterokrotności stopy kredytu lombardowego ogłaszanego przez NBP. Zgodnie z art. 509 kc w chwili nabycia wierzytelności na powoda przeszło roszczenie o zaległe odsetki, jak również prawo do naliczania odsetek karnych w przyszłości, w wysokości obowiązującej między pożyczkodawcą a pożyczkobiorcą na dzień przelewu wierzytelności. Wysokość umownych odsetek karnych, przejęta przez nabywcę wyniosła czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym. Ograniczenie odsetek karnych do odsetek maksymalnych za opóźnienie wynika z przepisu art. 481 § 2 (1) k.c. Pożyczkobiorca, mimo zobowiązania wynikającego z umowy, nie regulował rat pożyczki w ustalonych przez strony terminach, tym samym powód uzyskał podstawę do wypowiedzenia stosunku umownego. Wypowiedzenie umowy zostało wysłane do pożyczkobiorcy pod adres wskazany przez niego w okresie obowiązywania umowy pożyczki, zgodnie z obowiązkiem informowania o zmianach adresu zamieszkania i adresu do korespondencji, skutkując wymagalnością roszczenia z dniem 13.06.2012 r. Ponadto pełnomocnik powoda wskazał, że przepis art. 14 ustawy o kredycie konsumenckim przyznaje pożyczkodawcy prawo wypowiedzenia umowy o kredyt konsumencki w razie opóźnienia się konsumenta z zapłatą rat kredytowych. Wypowiedzenie jest możliwe, jeśli konsument zalega z zapłatą części bądź całości rat w sumie o wartości równej, co najmniej dwu pełnym ratom - jak to miało miejsce w przypadku pożyczkobiorcy. Zgodnie z poglądami doktryny, jeśli zaległość konsumenta osiąga wartość dwóch rat, zagrożenie interesów kredytodawcy jest dostatecznie poważne, by uzasadnić prawo wypowiedzenia umowy (J. P.: „O nowelizacji ustawy o kredycie konsumenckim”; K. W., M. R. „O zmianach w kredycie konsumenckim”). Zaznaczenia wymaga, że wymagalność zadłużenia w przedmiotowej sprawie ustalona została w oparciu o wypowiedzenie umowy pożyczki. Wypowiedzenie jest czynnością prawną jednostronną. Powód podkreślił, że pożyczkobiorca nie zastosował się do jednoznacznej treści wypowiedzenia umowy pożyczki, a w świetle której tylko uregulowanie należności wskazanej w wypowiedzeniu w terminie tam określonym spowodowałoby jego cofnięcie i powrót do pierwotnego planu spłaty. Ponadto przed wypowiedzeniem umowy pożyczki - wzywał pożyczkobiorcę do dobrowolnego uregulowania zadłużenia. Należy podkreślić, iż chwilą skutecznego złożenia oświadczenia woli jest chwila, gdy oświadczenie doszło do odbiorcy w taki sposób, że mógł zapoznać się z jego treścią. Powód ze swej strony dopełnił wszelkich niezbędnych czynności - wysłał pismo na adres wskazany przez pożyczkobiorcę jako obowiązujący zgodnie z jego deklaracją, a zatem do miejsca jego normalnej, stałej aktywności, wobec czego doręczenie ww. pisma wypełniło przesłanki z art. 61 k.c. (wyrok SN z dnia 15.01.1990r., I CR 1410/89).

Pełnomocnik powoda podał, iż w dniu 16.08.2012 r. pożyczkobiorca zmarł, nie regulując należności wynikających z zawartej z powodem przedmiotowej umowy. Pełnomocnik powoda wskazał, iż postępowanie o stwierdzenie nabycia spadku po zmarłym nie zostało przeprowadzone. Zgodnie z art. 926 § 1 KC, powołanie do spadku wynika z ustawy albo z testamentu. Jeżeli nie pozostawiono testamentu dochodzi do dziedziczenia ustawowego i w pierwszej kolejności powołane są z ustawy do spadku dzieci spadkodawcy oraz jego małżonek, w drugiej natomiast kolejności powołani z ustawy do spadku są małżonek i rodzice. Zgodnie z treścią art. 932 § 4 KC jeżeli jedno z rodziców spadkodawcy nie dożyło otwarcia spadku, udział spadkowy, który by mu przypadł, przypada rodzeństwu spadkodawcy w częściach równych. Pozwani bracia pożyczkobiorcy: W. W. (2) jako spadkobiercy pożyczkobiorcy stali się dłużnikami solidarnymi powoda w zakresie niezapłaconej przez spadkodawcę pożyczki. Spadkobierca nabywa spadek z chwilą jego otwarcia, czyli z chwilą śmierci spadkodawcy, z mocy prawa (art. 924 i 925 k.c). Wejście w ogół praw i obowiązków majątkowych spadkodawcy powoduje m.in., że spadkobierca ponosi odpowiedzialność za zobowiązania, których podmiotem był zmarły. Zgodnie z art. 922 § 1 k.c. na spadkobierców przechodzą prawa i obowiązki majątkowe wynikające ze stosunków zobowiązaniowych, których podmiotem był spadkodawca, niezależnie od źródła, z którego

dany stosunek obligacyjny wypływa. Zgłoszone w pozwie roszczenie jest w istocie roszczeniem skierowanym w stosunku do masy spadkowej, a raczej do osób, które wraz ze śmiercią spadkodawcy wstąpiły w jego prawa i obowiązki. Powód wskazał nadto, iż w świetle obowiązujących przepisów prawnych przyjęcie spadku powoduje, iż od tej chwili następcą prawnym ponosi odpowiedzialność całym swoim majątkiem. Na podkreślenie zasługuje w ocenie powoda okoliczność, iż spadek jest to ogół praw i obowiązków należących do spadkodawcy w chwili jego śmierci i przechodzących na jego następców prawnych, a zatem, co do zasady wchodzi ona w sytuację prawną w jakiej znajdował się spadkodawca, a dziedziczeniu podlegają prawa i obowiązki wynikające ze stosunków cywilnoprawnych. Skoro zaś tak, to odpowiedzialność pozwanych, którzy przyjęli spadek, kształtuje się identycznie jak samego spadkodawcy. Ponoszą oni zatem pełną odpowiedzialność za uregulowanie wobec wierzycieli spadkowych należności głównej i odsetek w takim zakresie, jak wynikało to z umowy ze spadkodawcą. Pełnomocnik powoda podał, iż ujemne następstwa niesplacenia przez pożyczkobiorcę pożyczki nie mogą być usuwane przez zastosowanie art. 5 k.c. (wyrok SN z dnia 24.04.1997r., II CKN 118/97, OSP 1998).

Pełnomocnik powoda wskazał, iż powód wezwał pozwanych do zapłaty całej należności z tytułu niezapłaconej pożyczki, jednakże pozwani nie zaspokoiли wskazanego w nim żądania powoda.

Nadto pełnomocnik powoda wskazał, iż powód zwrócił się do Urzędu Miasta i Gminy w celu udostępnienia informacji o następcach prawnych spadkodawcy co należy uznać za koszt niezbędny do celowego dochodzenia roszczeń na drodze sądowej, stąd też powód wnosi o zwrot wydatkowanych kwot w tym także opłaty skarbowej od pełnomocnictwa załączonego do wniosku. Powód zwrócił się do Urzędu Stanu Cywilnego w celu udostępnienia skróconych odpisów aktów urodzenia pozwanych oraz skróconego odpisu aktu zgonu pożyczkobiorcy, co należy uznać za koszt niezbędny do celowego dochodzenia roszczeń na drodze sądowej, stąd też powód wnosi o zwrot wydatkowanych kwot w tym także opłaty skarbowej od pełnomocnictwa załączonego do wniosku. Powód zwrócił się do Sądu Rejonowego z zapytaniem o postępowanie spadkowe, co należy uznać za koszt niezbędny do celowego dochodzenia roszczeń na drodze sądowej, stąd też powód wnosi o zwrot wydatkowanych kwot. Ponadto powód zwrócił się do Sądu Rejonowego z wnioskiem o zawezwanie pozwanych do próby ugodowej, co także należy uznać za koszt niezbędny do celowego dochodzenia roszczeń na drodze sądowej, stąd też powód wnosi o zwrot wydatkowanych kwot (pozew k. 3-4v).

Dnia 20 maja 2016r. (data prezentaty biura podawczego tutaj Sądu) pełnomocnik powoda złożył pismo procesowe, w którym wskazał, iż spadkobiercą nabywa spadek z chwilą jego otwarcia, czyli z chwilą śmierci spadkodawcy, z mocy prawa (art. 924 i 925 k.c.). W okresie od otwarcia do przyjęcia spadku wierzyciel spadkowy może dochodzić swoich roszczeń w drodze postępowania sądowego. Z dokonanych przez stronę powodową ustaleń wynika, że pozwani są braćmi zmarłego Z. W. i postępowanie spadkowe nie zostało przeprowadzone. Zatem pozwani powołani są z ustawy do spadku, a wobec nie skorzystania przez nich z uprawnienia wynikającego z art. 1012 w zw. z art. 1015 § 1 k.c. i art. 931 § 1 k.c., biorąc pod uwagę datę śmierci pożyczkobiorcy (16.08.2012 r.) oraz fakt, że do dnia 24.03.2015 r. nie toczyło się postępowanie spadkowe po zmarłym nie budzi wątpliwości, że pozwani są następcami prawnymi Z. W..

Powód wskazał również, że nie ma obowiązku wykazania postanowieniem o stwierdzeniu nabycia spadku, iż osoba określona przez niego jako następcą prawnym zmarłej strony jest jej spadkobiercą (orzeczenie SN z 6 października 1983 r., IV PZ 42/83 (OSP i KA 1984, nr 3, poz. 45)). Jedynie względem osoby trzeciej, która nie rości sobie praw do spadku z tytułu dziedziczenia, spadkobierca może udowodnić swe prawa wynikające z dziedziczenia tylko stwierdzeniem nabycia spadku (art. 1027). Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 czerwca 1975 r., III CRN 102/75, OSNCP 1976 r., nr 6, poz. 139, uznał, że art. 1027 k.c. dotyczy sytuacji, gdy spadkobierca powołuje się wobec osoby trzeciej na swe prawa spadkowe z tytułu dziedziczenia, a nie sytuacji, w której osoba trzecia dochodzi roszczeń wobec spadkobiercy. A zatem następcami prawnymi zmarłego są osoby, których przymiot następcy prawnego został wykazany, przy czym nie jest wymagane stwierdzenie nabycia spadku (K.: Odpowiedź na pytanie prawne, P.. 1965 nr 6, poz 53). Jeżeli wierzyciel spadku dochodzi swych praw wobec spadkobiercy, spoczywa na nim dowód wykazania, że pozwany jest następcą prawnym jego dłużnika, którą to okoliczność powód niewątpliwie wykazał. Wierzyciel jednak nie musi przedstawić postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku. W razie przeprowadzenia takiego dowodu to na spadkobiercy spoczywa ciężar wykazania, że oprócz niego odpowiadają jeszcze inni spadkobiercy (orzeczenie SN z 18 maja 1954r., I CR 492/54, NP 1955, nr 7-8, s. 189). Powód wskazał nadto, iż powyższe stanowisko popierają liczne sądy w kraju, w

tym Sąd Okręgowy we Wrocławiu, Wydział II Odwoławczy, który wyrokiem z dnia 29.08.2007r. o sygn. akt II Ca 998/07 uwzględniając apelację powoda tak uzasadnił swoje orzeczenie cyt. „Sąd Rejonowy błędnie zakładając, że następstwo prawne pozwanych po ich zmarłej matce może być wykazane wyłącznie postanowieniem o stwierdzeniu nabycia spadku po B. K. nie przeprowadził niezbędnego postępowania dowodowego i za wcześniej przyjął, że pozwani nie są biernie legitymowani w sprawie”. Ponadto w powyższym orzeczeniu Sąd zaznaczył, że cyt. „wierzyciel spadku jeżeli dochodzi swych roszczeń od spadkobiercy czy spadkobierców, winien wymagać, że pozwany bądź pozwani są następcami prawnymi dłużnika. Nie musi jednak przedstawiać postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku i mogą powoływać się na to, że osoba lub osoby wskazane przez niego jako spadkobiercy należą do grona spadkobierców ustawowych. Taki pogląd został wyrażony przez Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 18.05.1954 r. w sprawie I CR 492/54, NP. 1955, nr 7 -8, s. 189, orz. SN z 19.06.1975r. w sprawie III CRN 102/75, OSNP 1976, nr 6 poz. 139). Jest on aprobowany przez komentatorów (Komentarz do kodeksu cywilnego, księga czwarta — spadki, Elżbieta Skowrońska — Bocian, wydanie 7, Wydawnictwo Prawnicze Lexis Nexis, Warszawa 2006 s. 210).” (tak: wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu, Wydział II Odwoławczy, który wyrokiem z dnia 29.08.2007r. o sygn. Akt II Ca 998/07). Nadmienić należy, iż powyższe rozstrzygnięcie nie jest jedynym, które potwierdza zasadność twierdzeń powoda. Powód powołał się również na wyrok Sądu Okręgowego w Częstochowie, VI Wydział Cywilny Odwoławczy z dnia 17.10.2007r. sygn. akt. VI Ca 584/07 zgodnie, z którym istotne znaczenie ma samo przyznanie przez pozwanych, że spadkodawca jest ich ojcem i mężem cyt. „mając to na uwadze wchodzi oni w skład spadkobierców ustawowych. Błędny jest również poglądem, iż powód winien w pierwszym rzędzie wykazać się postanowieniem o stwierdzeniu nabycia spadku. Należy zauważyć, iż postanowienie takie nie czyni nikogo spadkobiercą. Potwierdza ono jedynie prawo do spadku z dniem jego otwarcia. Natomiast powód ma możliwość dowodzić wszystkimi innymi dowodowymi następstwa prawnego po spadkodawcy. To w interesie pozwanej legaloby, bowiem wymaganie się postanowieniem o stwierdzeniu nabycia spadku, z którego wynikałoby, że nie jest ona spadkobiercą R. M. ”Podobnie orzekł Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział II Cywilny —Odwoławczy w wyroku z dnia 25.07.2007r. o sygn. akt II Ca 849/07, w którym krytycznie ocenił orzeczenie sądu I Instancji uznając, że „Sąd Rejonowy w ramach postępowania ograniczył się do stwierdzenia braku legitymacji biernej po stronie pozwany ze względu na nie przedstawienie przez stronę powodową postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku po Bolesławie Ż. U. jednak uwadze Sądu Rejonowego, że brak omawianego orzeczenia nie ma znaczenia przesądzającego o zasadności powództwa. Sąd Okręgowy nie podziela poglądu Sądu pierwszej instancji, jakoby tylko prawomocne postanowienie o stwierdzeniu nabycia spadku wymagał krąg spadkobierców i dopiero z niego wynikało domniemanie, że dana osoba jest spadkobiercą zmarłego. (...) należy zatem uznać, że do wykazania, iż pozwani są spadkobiercami po B. Z. nie było konieczne przedstawienie przez stronę powodową postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku. Na powyższą okoliczność Sąd Rejonowy winien był, bowiem przeprowadzić stosowne postępowanie dowodowe z zeznań pozwanych”.

Pełnomocnik powoda wskazał, iż pożyczkobiorcę Z. W. i poprzednika powoda łączyła umowa pożyczki nr (...) z dnia 15.12.2011 r. Zgodnie z treścią art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązał się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący pożyczkę zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku tej samej jakości. Zgodnie z umową pożyczki oraz deklaracją członkowską, pożyczkobiorcę wiązały postanowienia Regulaminu (...) udzielania kredytów i pożyczek, będącego integralną częścią umowy, Statutu oraz uchwał władz statutowych (...). W świetle umowy pożyczki oraz Regulaminu, pożyczka jest spłacana w ratach, których terminy i wysokość są ustalone w planie spłaty. W przypadku nieterminowej wpłaty powód ma prawo do naliczania odsetek karnych od przeterminowanej kwoty, których wysokość ustalana jest według zmiennej stopy procentowej obowiązującej w danym okresie, ustalonej uchwałą zarządu (...) - § 24 Regulaminu. Za dzień spłaty pożyczki przyjmuje się dzień wpływu na rachunek Kasy środków pieniężnych przeznaczonych na jej spłatę lub dzień ich wpłacenia w oddziale Kasy - § 23 Regulaminu. Pożyczkobiorca zobowiązany był do spłaty pożyczki w miesięcznych ratach. Z tego też względu każde opóźnienie w spłacie rat powodowało powiększanie się kwoty zadłużenia o odsetki karne. Powód wyjaśnił, iż w przypadku powstania zadłużenia przeterminowanego, dokonywane przez pożyczkobiorcę wpłaty są zaliczane w pierwszej kolejności na pokrycie odsetek, a dopiero w dalszej kolejności na kapitał pożyczki - § 28 Regulaminu. Powyższe w ocenie pełnomocnika powoda jest zgodne z treścią art. 451 § 1 k.c. w myśl którego to, co przypada na poczet danego długu, wierzyciel może przede wszystkim zaliczyć na związane z tym długiem należności uboczne oraz na

zalegające świadczenie główne. Zgodnie z treścią art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, przy czym jeżeli stopa odsetek nie była określona należą się odsetki ustawowe. W niniejszej sprawie powód ustalił wysokość odsetek o czym była już mowa wcześniej. Pełnomocnik powoda wskazał, iż dnia 16.08.2012 r. pożyczkobiorca zmarł, co spowodowało ustanie członkostwa zgodnie z § 15 Statutu, a w konsekwencji powstał obowiązek spłaty całości zadłużenia wraz z odsetkami - § 25 Regulaminu. Postawienie pożyczki w stan natychmiastowej wymagalności powoduje obowiązek bezzwłocznej spłaty całego zadłużenia z tytułu wykorzystanego kredytu wraz z należnymi odsetkami i innymi kosztami (§ 24 Regulaminu (...) im. (...)). Zatem, co należy podkreślić, również po dniu wymagalności zadłużenia powód ma prawo do naliczania odsetek karnych od całości niespłaconego kapitału pożyczki. W pierwszym rzędzie zważyć należałoby, iż wobec niespłacenia przez spadkodawcę pożyczki, powód ma uprawnienie do dochodzenia spłaty zadłużenia od następców prawnych pożyczkobiorcy. Powód podał, iż nie może ponosić ujemnych konsekwencji nie wywiązywania się przez pożyczkobiorcę z podstawowego obowiązku wynikającego z umowy pożyczki, tj. spłaty pożyczki w umówionym przez strony terminie. Powód oświadczył, iż zgodnie z art. 1031 § 1k.c. w zw. z art. 1015 § 2 k.c. pozwani odpowiedzialni są za długi spadkowe bez ograniczenia. Powód wezwał pozwanych do zapłaty zadłużenia zawiadamiając ich o ewentualności skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego w razie niespłacenia zadłużenia (pismo k. 85-87v).

Postanowieniem z dnia 04 kwietnia 2016r. Sąd odrzucił pozew w stosunku do pozwanego W. W. (1) uwagi na to, że pozwany zmarł przed wniesieniem ww. pozwu (postanowienie k. 76-77) .

Na rozprawie w dniu 28 czerwca 2016r. pozwany H. W. nie uznał powództwa i wniósł o jego oddalenie. Pozwany przyznał, iż Z. W. był jego bratem, lecz oświadczył, że zmarły miał troje dzieci: M. W., A. W. i S. W.. Pozwany nadto podniósł, iż nie wie, czy dzieci zmarłego brata odrzuciły spadek po nim, bądź zrzekły się dziedziczenia, czy też były uznane za niegodne dziedziczenia (protokół k. 122-123).

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Dnia 15 grudnia 2011 r. Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo – Kredytowa Rafineria z siedzibą w G. zawarła ze Z. W. umowę pożyczki nr (...). Na wniosek pożyczkobiorcy (...) z siedzibą w G. na warunkach niżej wskazanych, udzielił mu kredytu w kwocie 1200 zł. Zgodnie z umową przedmiotowa pożyczka miała być zwrócona w 15 miesięcznych ratach.

Umowa ta została podpisana w imieniu (...) z siedzibą w G. przez kierownika oddziału (...) M. T. (umowa pożyczki k. 24-25v; odpis KRS k. 98-101).

W przypadku powstania zadłużenia przeterminowanego, zgodnie z Regulaminem (...), z chwilą niespłacenia kredytu lub jego raty w terminie, dokonywane przez pożyczkobiorcę wpłaty były zaliczane przede wszystkim na pokrycie odsetek i kosztów, a dopiero w dalszej kolejności kapitał pożyczki. Na podstawie Regulaminu (...) w skład niespłaconej należności z tytułu umowy pożyczki wchodzi także koszty windykacji, w tym opłaty za upomnienia oraz wezwania do zapłaty.

Na dzień zawarcia umowy pożyczki wysokość odsetek karnych wynosiła od dnia 01.07.2011 r. 24%, z kolei od dnia 10.05.2012 r. wysokość umownych odsetek karnych została określona na poziomie czterokrotności stopy kredytu lombardowego ogłaszanego przez NBP (Regulamin Udzielania P. i Kredytów (...) k. 26-28; Uchwała Zarządu (...) k. 30; Uchwała modyfikująca k. 31 Statut Kasy k. 88-97; deklaracja członkowska k. 108).

Dnia 02 maja 2012r. specjalista ds. Windykacji (...) M. M. wezwał do zapłaty Z. W. do zapłaty, pod rygorem wypowiedzenia umowy (wezwanie k. 110).

Pismem z dnia 10 maja 2012r. specjalista ds. Windykacji (...) M. M. zawiadomił pożyczkobiorcę o wypowiedzeniu umowy pożyczki, wskazując iż uchwałą z dnia 10 maja 2012r. Zarząd (...) wypowiedział jemu umowę kredytową nr (...) (zawiadomienie k. 32, 111).

Pismem z dnia 14 czerwca 2012r. pożyczkodawca (...) wezwał do zapłaty pożyczkobiorcę Z. W. w terminie 7 dni łącznej kwoty 1521,68zł. (wezwanie k. 114).

W dniu 16.08.2012 r. pożyczkobiorca Z. W. zmarł, nie regulując należności wynikających z zawartej ww. umowy (akt zgonu Z. W. k. 29).

Z. W. miał dzieci, synów S. W., M. W. oraz A. W. (akt urodzenia S. W. k. 131)

Z. W. miał rodzeństwo, brata H. W. i W. W. (1) (akt urodzenia k. 54-55).

Pismem z dnia 28 maja 2015r. (...) Sp. z.o.o. w S. działając w imieniu (...) wezwał brata Z. H. W., do zapłaty w terminie 7 dni kwoty 2162,73zł., wskazując jednocześnie, iż należy on do kręgu spadkobierców ustawowych po zmarłym dłużniku Z. W., który zmarł w dniu 16.08.2012r. Wskazał również, iż na żadaną kwotę składają się: kapitał pożyczki – 1050,64zł., a także odsetki w łącznej wysokości 1112,09zł. (wezwanie k. 34-35, odpis skrócony aktu urodzenia H. W. k. 54).

Dnia 22 października 2012r. została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności pomiędzy (...) z siedzibą w G., a (...) S.a r.l. z siedzibą w Luksemburgu wraz z wyciągiem z Aneksu do Umowy Przelewu Wierzytelności zawartego pomiędzy (...), a (...) S.a r.l. z siedzibą w Luksemburgu; W. z Umowy dotyczącej obsługi wierzytelności zawartej pomiędzy (...) S.a r.l. z siedzibą w Luksemburgu a (...) Sp. z o.o. w S. wraz z wyciągiem z Aneksu do Umowy dotyczącej obsługi wierzytelności zawartego pomiędzy (...) S.a r.l. z siedzibą w Luksemburgu, a (...) Sp. z o.o. w S. (umowa cesji (...) -13v, aneks k. 15, załącznik k. 16, umowa dotycząca obsługi wierzytelności k. 18-19, aneks k. 21, załącznik k. 22, KRS k. 8-11v).

W. W. (1) zmarł w dniu 04 grudnia 2015 r. w B. (akt zgonu k. 73).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dokumentów.

W odniesieniu do dokumentów prywatnych, w rozumieniu art. 245 k.p.c., złożonych do akt niniejszej sprawy Sąd przyznał im walor prawdziwości, uwzględniając że stanowią one jedynie dowód tego, że określona osoba złożyła oświadczenie w nich zawarte. Ich prawdziwość nie budziła wątpliwości Sądu, a żadna ze stron postępowania nie kwestionowała ich prawdziwości. Podkreślić należy, iż złożone do akt sprawy dokumenty prywatne zgodnie z art. 245 k.p.c., stanowiły jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w tym dokumencie. Z dokumentem prywatnym - definiowanym w nauce jako każdy dokument pisemny, niespełniający kryteriów dokumentu urzędowego - art. 245 k.p.c. wiąże obalane domniemanie jego prawdziwości i autentyczności pochodzenia zawartego w nim oświadczenia od wystawcy który go własnoręcznie podpisał (por. orzeczenie SN z dnia 15 kwietnia 1982 r., III CRN 65/82, niepubl.; orzeczenie SN z dnia 27 czerwca 2000 r., I CKN 288/00, Prok. i Pr. 2000, nr 11, poz. 32, por. uzasadnienie orzeczenia SN z dnia 3 października 2000 r., I CKN 804/98, niepubl.; uzasadnienie orzeczenia SN z dnia 6 listopada 2002 r., I CKN 1280/00, niepubl.). Podkreślić należy, iż dokumentom prywatnym, w przeciwieństwie do dokumentów urzędowych (art. 244 k.p.c.) ustawa nie nadaje waloru dowodu, iż okoliczności stwierdzone w oświadczeniu są zgodne z prawdą. Dokument prywatny nie korzysta z domniemania prawdziwości zawartych w nim oświadczeń, każda zaś osoba mająca w tym interes prawny może twierdzić i dowodzić, że treść złożonych oświadczeń nie odpowiada stanowi rzeczywistości (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 15 kwietnia 1982 r., III CRN 65/82).

Powód swą legitymację czynną procesową w niniejszej sprawie wywodził z faktu nabycia na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 22 października 2012r. wierzytelności wobec Z. W., wynikającej z zawartej ww. umowy pożyczki.

Przelew, inaczej cesja (łac. cessio) jest umową, z mocy której wierzyciel (zbywca, zwany też cedentem) przenosi na nabywcę (cesjonariusza) wierzytelność przysługującą mu wobec dłużnika (debitora). Umową cesji dotychczasowy wierzyciel przenosi więc wierzytelność na nowego wierzyciela. Podstawowym wynikiem przelewu wierzytelności jest sukcesyjne wstąpienie cesjonariusza w miejsce cedenta. Zgoda dłużnika na zawarcie umowy przelewu nie jest potrzebna, chyba że w umowie łączącej wierzyciela z dłużnikiem wyłączono możliwość przeniesienia wierzytelności na osobę trzecią (B. Łubkowski (w:) Kodeks..., s. 1220; L. Stecki (w:) Kodeks..., s. 503; A. Ohanowicz, Zobowiązania...,

s. 236). Przelew nie wymaga również udziału dłużnika, bowiem pomimo zmiany osoby uprawnionej uważa się, że zobowiązanie pozostaje to samo, co poprzednio (W. C., A. B., M. S., E. S.-B., *Zobowiązania...*, s. 358). Potwierdza to orzecznictwo, wskazując, że przeniesienie wierzytelności na osobę trzecią nie wymaga zgody dłużnika (art. 509 § 1 k.c.), dotyczy to także nabycia jej z powrotem przez zbywcę (wyrok SA w Katowicach z dnia 27 września 2005 r., I ACa 297/05, LEX nr 175585). Jednostronny akt cesji, zawierający tylko podpisane przez cedenta oświadczenie, że wierzytelność swą przelewa na cesjonariusza, w ogóle nie przenosi wierzytelności (H. Ciepla, T. Żyznowski, Glosa do wyroku Sądu wojewódzkiego z dnia 25 lutego 1993 r., I Cr 68/93, OSP 1994, z. 2, poz. 30). Także w orzecznictwie przyjmuje się, że przelew wierzytelności nie może być skutecznie dokonany w drodze jednostronnej czynności prawnej. Wywodząc, że podstawowym wynikiem przelewu wierzytelności jest wstąpienie cesjonariusza w miejsce cedenta – uznaje się, że nie sposób byłoby przyjąć, iż czynność prawna, wywołująca tak istotne skutki nie tylko w majątku zbywcy, lecz i nabywcy, a także rodząca często określone dalsze obowiązki np. w celu skutecznego wyegzekwowania nabytej wierzytelności, może być dokonana na skutek jednostronnej czynności prawnej (wyrok SA w Katowicach z dnia 8 listopada 2006 r., I ACa 1043/06, LEX nr 269589; por. także orzeczenie SN z dnia 17 września 1945 r., C III 445/45, OSN 1945, nr 46, poz. 13, PiP 1946, z. 3, s. 139). Celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę i utrata jej przez cedenta – zbywcę. Przelew powoduje więc, że cedent przestaje być wierzycielem, a staje się nim cesjonariusz. Dotychczasowy wierzyciel zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Cesjonariusz nabywa wierzytelność w takim zakresie i stanie, w jakim znajdowała się ona w chwili dokonania przelewu. Zmienia się tylko osoba wierzyciela, czyli osoby uprawnionej do żądania spełnienia świadczenia (Z. Radwański, A. Olejniczak, *Zobowiązania – część ogólna*, Warszawa 2008, s. 367; W. Czachórski, A. Brzozowski, M. Safjan, E. Skowrońska-Bocian, *Zobowiązania...*, s. 358; H. Ciepla (w:) *Komentarz...*, s. 587; L. Stecki (w:) *Kodeks...*, s. 504; K. Zagrobelny (w:) *Kodeks...*, s. 918). Podkreśla się, że cesjonariusza nie chroni dobra wiara, dlatego nabędzie on wierzytelność w takim zakresie i tylko wówczas, gdy służyła ona cedentowi (zob. Z. Radwański, A. Olejniczak, *Zobowiązania...*, s. 367). Przeniesienie wierzytelności odbywa się więc zgodnie z zasadą, że nikt nie może przenieść więcej praw niż sam posiada (*nemo in alium plus iuris transferre potest quam ipse habet*). Umowa cesji może być w zasadzie zawarta w dowolnej formie (zob. A. Ohanowicz, *Zobowiązania...*, s. 233), wymaga ona jednak stwierdzenia na piśmie, jeśli sama wierzytelność jest stwierdzona pismem (art. 511 k.c.). Poza tym znajdują tu zastosowanie przepisy ogólne kodeksu cywilnego co do formy czynności prawnych (art. 751-77 i 79-80) (H. Ciepla (w:) *Komentarz...*, s. 587; L. Stecki (w:) *Kodeks...*, s. 504; W. Czachórski, A. Brzozowski, M. Safjan, E. Skowrońska-Bocian, *Zobowiązania...*, s. 358).

Zdaniem Sądu omawiana umowa przelewu została zawarta w sposób prawidłowy. Oświadczenia woli zostały bowiem złożone przez osoby uprawnione zgodnie z odpisem z rejestru przedsiębiorców do działania w imieniu przedsiębiorców.

Sąd przyjął, iż złożone przez powoda dokumenty w postaci umów są wiarygodne.

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie z uwagi na brak legitymacji biernej procesowej pozwanego H. W..

Spadkobierca nabywa spadek z chwilą jego otwarcia, czyli z chwilą śmierci spadkodawcy, z mocy prawa (art. 924 i 925 k.c.). W okresie od otwarcia do przyjęcia spadku wierzyciel spadkowy może dochodzić swoich roszczeń w drodze postępowania sądowego.

W myśl zasady określonej w przepisie art. 922 k.c. z chwilą śmierci spadkodawcy jego prawa i obowiązki majątkowe, w tym także wynikające ze stosunków zobowiązaniowych przechodzą na spadkobierców. Zobowiązanie z tytułu pobranej przez Z. W. pożyczki, jako obowiązek o charakterze majątkowym, należy niewątpliwie do długów spadkowych, które zgodnie z treścią § 1 powołanego art. 922 k.c., z chwilą jej śmierci przechodzą na jej spadkobierców.

Dziedziczenie ustawowe ma miejsce w sytuacji gdy, spadkodawca nie pozostawił po sobie testamentu oraz gdy osoby powołane do spadku nie chcą lub nie mogą być spadkobiercami (bo np. zmarły przed otwarciem spadku). W razie powołania spadkobierców w drodze testamentu tylko w stosunku do części spadku, również pozostała część

podlega ustawowym zasadom dziedziczenia. Powszechnie przyjmuje się, że dziedziczenie ustawowe oparte jest na konstrukcji dorozumianego oświadczenia woli spadkodawcy, który poprzez to, iż nie sporządza testamentu godzi się na rozwiązania ustawowe.

Zgodnie z obowiązującym prawem polskim, pierwszeństwo będzie miała wola spadkodawcy. Jeśli pozostawił on po sobie ważny testament to dziedziczenie nastąpi w oparciu o ten dokument. Dopiero w razie jego braku w grę wchodzi przepisy ustawy, jaką jest Kodeks cywilny. Zgodnie z polskim prawem, podstawą dziedziczenia może być wyłącznie testament, a w jego braku przepisy ustawy – trzeciej możliwości nie ma.

Krąg spadkobierców ustawowych wyznaczony jest przez związki rodzinne, tzn. wynikające z więzów krwi, małżeństwa, przysposobienia.

Aktualnie można wyróżnić cztery grupy spadkobierców ustawowych, przy czym spadkobiercy należący do grupy dalszej dochodzą do dziedziczenia dopiero wówczas, gdy nie ma spadkobierców należących do grupy bliższej. Spośród wskazanych wyżej osób można wyróżnić cztery grupy spadkobierców dziedziczących z ustawy:

I grupa – małżonek i dzieci spadkodawcy oraz zstępni dziecka, które nie dożyło otwarcia spadku (wchodzi w jego miejsce),

II grupa – małżonek spadkodawcy, rodzice spadkodawcy, jego rodzeństwo (jeśli któryś z rodziców nie dożył otwarcia spadku) oraz zstępni rodzeństwa (w miejsce zmarłego rodzeństwa),

III grupa - gdy nie ma spadkobierców z I oraz II grupy do dziedziczenia dochodzą dziadkowie spadkodawcy, zstępni dziadków spadkodawcy, pasierbowie (dzieci małżonka spadkodawcy),

IV grupa – ostatnim możliwym spadkobiercą jest gmina ostatniego miejsca zamieszkania spadkodawcy lub Skarb Państwa,

Pierwszeństwo do spadku dziedziczonego na podstawie ustawy ma I grupa spadkobierców. Jeżeli brak jest dzieci oraz dalszych zstępnych (wnuków, prawnuków itd.) spadkodawcy (bądź gdy zstępni nie mogą lub nie chcą dziedziczyć), dziedziczą osoby z II grupy, a w ich braku (bądź gdy zstępni nie mogą lub nie chcą dziedziczyć) - podmioty zaliczone do grupy III. Ostatecznie, spadkobiercą mogą być podmioty z IV grupy czyli osoby prawne prawa publicznego (gmina jako jednostka samorządu terytorialnego lub Skarb Państwa).

W ocenie Sądu pozwany H. W. nie ma legitymacji procesowej biernej, ponieważ pierwszeństwo do spadku dziedziczonego w niniejszej sprawie na podstawie ustawy ma I grupa spadkobierców, tj. synowie zmarłego S. W., M. W. oraz A. W.. Pozwany jest spadkobiercą należącym do II grupy i dziedziczyłby spadek tylko wówczas, gdyby brak było dzieci oraz dalszych zstępnych (wnuków, prawnuków itd.) spadkodawcy (bądź gdy zstępni nie mogą lub nie chcą dziedziczyć).

Fakty te potwierdza materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, a w szczególności zeznania pozwanego H. W. (k. 122-123), które to zeznania znajdują potwierdzenie w załączonym do niniejszej sprawy odpisie aktu urodzenia S. W. (k. 131)

Zdaniem Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie z uwagi również na nieudowodnienie samego roszczenia i jego wysokości.

Art. 75b ustawy prawo bankowe stanowi, iż przepisy ust. 1-3, art. 69 ust. 2 pkt 4a oraz ust. 3 ww. ustawy stosuje się odpowiednio do umów pożyczek pieniężnych.

Umowa kredytu jest czynnością bankową regulowaną w ustawie Prawo bankowe. Zgodnie z przepisem ustępu 2 art. 69 Prawa bankowego umowa ta powinna być zawarta w formie pisemnej. Formę czynności prawnych nie reguluje jednak - Prawo bankowe lecz Kodeks cywilny, ponieważ czynności bankowe są jednocześnie czynnościami cywilnoprawnymi.

Odwołując się więc do odpowiednich przepisów Kodeksu cywilnego należy stwierdzić, że do uznania, że czynność prawna została dokonana w formie pisemnej konieczne i wystarczające jest złożenie własnoręcznego podpisu na dokumencie obejmującym treść oświadczenia woli.

Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki pożyczkodawca zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Przepis art. 720 § 2 k.c. stanowi, iż umowa pożyczki, która przenosi pięćset złotych powinna być stwierdzona pismem.

Do skuteczności zawarcia umowy, której jedną ze stron jest osoba prawna, wymagane jest złożenie oświadczeń woli przez umocowane do tego osoby, a ponadto oświadczenia te nie mogą być dotknięte wadami. Ze Statutu Kasy, a ściślej z § 44 ust. 1 wynika, że uprawnionymi do składania oświadczeń w imieniu Kasy są dwaj członkowie zarządu lub jeden członek zarządu i pełnomocnik. Tymczasem w imieniu kasy umowa została podpisana przez Kierownika Oddziału, co wskazuje na to, że mając na uwadze reprezentację oznaczoną w Statucie i KRS, umowa została zawarta przez nieuprawnioną do reprezentowania kasy osobę. Powód również nie dołączył do pozwu jakiegokolwiek pełnomocnictwa do działania w imieniu kasy przez ww. osobę, a podpisanego z kolei przez osoby umocowane do składania oświadczeń woli w imieniu kasy.

W konsekwencji należy przyjąć, iż nie zostało wykazane, ażeby przy podpisaniu spornej umowy została zachowana właściwa reprezentacja (...), co z kolei obliguje do przyjęcia, iż umowa została podpisana przez osobę nieuprawnioną. Następstwem tego jest uznanie omawianej umowy za nieważną.

Inaczej niż w przypadku zawarcia umowy przez rzekomego pełnomocnika, umowa zawarta przez rzekomy organ (a więc przez osobę, która nie pełniąc funkcji organu, podszyła się pod organ osoby prawnej lub pełniąc funkcję organu, przekroczyła zakres przysługującej organowi kompetencji) jest umową nieważną bezwzględnie. Sąd Najwyższy w wyr. z 12.12.1996 r. (I CKN 22/96, OSN 1997, Nr 6-7, poz. 75) odrzucił możliwość zastosowania w drodze analogii art. 103 KC. Podobnie SN w uz. wyr. z 14.1.2004 r. (I CK 54/03, OSN 2005, Nr 2, poz. 35). Sankcję nieważności bezwzględnej (ex nunc) przyjął w razie działania "fałszywego organu" SA w W. w wyr. z 6.6.2002 r. (I ACA 1372/01, OSA 2004, Nr 1, poz. 2, s. 44-49). Tak też - co do zasady - SA w K. w wyr. z 9.3.2011 r. (I ACA 33/11, OSA w K. 2011, Nr 3, poz. 3) z uzasadnieniem, że: "czynność prawna dokonana w warunkach określonych w art. 39 jest sprzeczna z prawem w rozumieniu art. 58 § 1 KC".

Wątpliwości co do ważności czynności prawnej muszą sprowadzać dalsze rozważania do normy zawartej w art. 410 § 1 k.c.

K. powstaje, jeżeli czynność prawa zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia. Brak tu zatem zobowiązania, jak w wypadku *condictio indebiti*, lecz brak ten ma charakter szczególny: wynika z nieważności, a nie z nieistnienia tego zobowiązania. Wyróżnienie to ma znaczenie, bowiem w wypadku *condictio sine causa* świadczący może odzyskać świadczenie, nawet jeżeli wiedział, że do świadczenia nie jest zobowiązany (art. 411 pkt 1 in fine KC). Jednakże rodzą się wątpliwości, czy w omawianej sytuacji wierzyciel, mógłby żądać zastrzeżonych w umowie świadczeń tj. odsetek w wysokości i terminach określonych w tej umowie.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, iż to na powodzie spoczywał obowiązek wykazania, w jakiej z jakiego konkretnie tytułu powstały wskazane należności wobec pozwanego, na jakiej podstawie zostały naliczone w takiej a nie innej wysokości, czy umowa została rozwiązana przed terminem i jakich przyczyn, czy pozwany wyraził zgodę na obciążenie go karami umownymi i to w jakiej konkretnej wysokości w przypadku ewentualnego przedterminowego rozwiązania umowy. Pomimo tego powód – reprezentowany przez fachowego pełnomocnika, któremu notabene został określony termin na zgłaszanie wszelkich wniosków dowodowych - nie przejawiał w niniejszej sprawie żadnej inicjatywy dowodowej w tym kierunku, narażając się tym samym na ujemne skutki procesowe takiego działania.

Powód nie dopełnił ciężących na nim obowiązków i nie przedstawił nawet wypowiedzenia umowy. Zgodnie z Statutem (...), a ściślej z § 36 pkt 11 (k. 88-97v) wypowiedzenie umowy winno nastąpić po podjęciu uchwały o wypowiedzeniu umowy. Wypowiedzenie umowy pożyczki skutkuje powstaniem stanu wymagalności roszczenia kasy o zwrot określonej części sumy wykorzystanego pożyczki. Po upływie okresu wypowiedzenia umowy pożyczki pożyczkobiorca jest obowiązany do niezwłocznego zwrotu wykorzystanej pożyczki wraz z odsetkami należnymi kasie za okres korzystania z pożyczki o ile umowa pożyczki nie stanowi inaczej.

Zgodnie z treścią art. 451 § 1 k.c. w myśl którego to, co przypada na poczet danego długu, wierzyciel może przede wszystkim zaliczyć na związane z tym długiem należności uboczne oraz na zalegające świadczenie główne. Zgodnie z treścią art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, przy czym jeżeli stopa odsetek nie była określona należą się odsetki ustawowe. W niniejszej sprawie powód ustalił wysokość odsetek o czym była już mowa wcześniej.

Pożyczkobiorca zmarł w dniu 16 sierpnia 2012r., co spowodowało ustanie członkostwa zgodnie z § 15 Statutu. W następstwie śmierci członka powstał obowiązek spłaty całości zadłużenia wraz z odsetkami na podstawie § 61 Statutu oraz § 25 Regulaminu. Postawienie pożyczki w stan natychmiastowej wymagalności powoduje obowiązek bezzwłocznej spłaty całego zadłużenia z tytułu wykorzystanego kredytu wraz z należnymi odsetkami i innymi kosztami (§ 24 Regulaminu).

Zdaniem Sądu powód w sposób nieprawidłowy naliczył odsetki karne od dnia 13 czerwca 2012 r., nie udowadniając, że pierwotny wierzyciel w sposób przepisany prawem wypowiedział ww. umowę. W ocenie Sądu odsetki te winne być naliczane zgodnie z powyższym od daty śmierci pożyczkobiorcy tj. 16 sierpnia 2012r.

Zgodnie z obowiązującą w polskim postępowaniu cywilnym zasadą kontradyktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one, a nie sąd są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one ponoszą odpowiedzialność za jego wynik. Twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (art. 231 k.p.c. i art. 6 k.c.) (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22.12.2001 r. , I PKN 660/00).

Podkreślić należy, że zgodnie z normą art. 3 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Przepis ten nie nakłada zatem na Sąd obowiązku dążenia do wykrycia prawdy obiektywnej (materialnej) bez względu na procesową aktywność stron. Wręcz przeciwnie, przy rozpoznaniu sprawy na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego, zmienionych ustawą z dnia 01 marca 1996 r. o zmianie kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 43, z 1996 r., poz. 189) rzeczą Sądu nie jest zarządzanie dochodzeń, w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Adresatem normy zawartej w art. 3 k.p.c. są strony a nie Sąd, a zatem co do zasady nie można zarzucać, iż Sąd go naruszył (tak Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 29.12.2003 r., I ACa 1457/03). Ani w toku postępowania dowodowego, ani po wyczerpaniu wniosków dowodowych stron sąd nie ma już obowiązku ustalania, czy sprawa jest dostatecznie wyjaśniona do stanowczego rozstrzygnięcia stosunku spornego. Nakaz uzupełnienia z urzędu udzielanych przez strony wyjaśnień i przedstawionych przez nie dowodów, jak i dokonywania oceny stopnia wyjaśnienia sprawy określony został zarówno w art. 231 in fine jak i w art. 316 § 1 k.p.c. Aktualnie obowiązek dowodzenia obciąża strony, zaś zachowana w art. 232 zdanie drugie k.p.c. możliwość dopuszczenia dowodu z urzędu stanowi jedynie wspierające uprawnienie sądu, które winno być wykorzystane tylko w wyjątkowych sytuacjach i nie może prowadzić do zastępowania stron w spełnianiu ich obowiązków.

Zgodnie z treścią art. 451 § 1 k.c. w myśl którego to, co przypada na poczet danego długu, wierzyciel może przede wszystkim zaliczyć na związane z tym długiem należności uboczne oraz na zalegające świadczenie główne. Zgodnie z treścią art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, przy czym jeżeli stopa odsetek nie była określona należą się odsetki ustawowe. W niniejszej sprawie powód ustalił wysokość odsetek o czym była już mowa wcześniej.

Dnia 16 sierpnia 2012r. pożyczkobiorca zmarł, co spowodowało ustanie członkostwa zgodnie z § 15 Statutu, a w konsekwencji powstał obowiązek spłaty całości zadłużenia wraz z odsetkami - § 25 Regulaminu. Postawienie pożyczki w stan natychmiastowej wymagalności powoduje obowiązek bezzwłocznej spłaty całego zadłużenia z tytułu wykorzystanego kredytu wraz z należnymi odsetkami i innymi kosztami (§ 24 Regulaminu (...) im. (...)). Zdaniem Sądu powód w sposób nieprawidłowy naliczył odsetki karne od dnia 13 czerwca 2012 r., odsetki te winne być naliczane zgodnie z powyższym od daty śmierci pożyczkobiorcy tj. 16 sierpnia 2012r.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji wyroku.